

Dopis

Monika Pavelková

Drahý jelene,

omlouvám se za svou neaktivitu v posledních měsících, zmohl mě zimní spánek. Dnešním dnem jsem ale všemu válení se udělal přítrž, ačkoliv mě to stálo dlouhé přemáhání.

Když jsem se konečně odhodlal vstát z pelechu, následovaly očista kožichu od bláta a listí a navrácení svěžího dechu do mých úst. Poté jsem vyrazil prozkoumat okolí a přivítat příchod jara. To jsem ale ještě netušil, jak náročný den mě čeká.

Přestože hřejivé sluneční paprsky a zelenající se tráva zvýšily mou náladu o sto procent, veškeré aktivity, do kterých jsem se v průběhu posledních hodin zapojil, vyústily v extrémní úbytek sil. Rozhodl jsem se však získat ztracenou energii zpět. A pro to jsi tady Ty, nejlepší kamarád v dobrém i zlém, který utlumí žal mého žaludku a vnese do života opět trochu rozkoše.

Vzpomněl jsem si na Tebe už včera, kdy mě tatínek obeznámil s jídelníčkem pro následujících několik dnů. Zná mě totiž velice dobře. Ví, že Tebe mám nejraději na celém světě a ostatní konkurenti Ti nesahají ani po kopyta. Kam se hrabe zajíc nebo divočák! Na druhou stranu vaše kombinace způsobuje účinný gastronomický zážitek.

Pamatuješ si, jak mi vloni přesně v tento den tvůj bratr zašpinil kožíšek, když jsem se k němu s nadšením vyřítil zpoza stromu, skočil na něj ze zadu a srazil jej k zemi? Zábavy jsme si užili spoustu, ale jen do doby, než jsem musel ty skvrny vyčistit. Nevěřil bys, kolik úsilí jsem k jejich odstranění musel vynaložit. Pevně věřím, že s tebou to bude jiné.

Co se týče ušmudlané země, o tu se postarala mlsným jazýčkem má mladší sestřička. Naštěstí není vaše rodina oblíbená jen u ní, protože bych se s Tebou a jinými jeleny setkával velmi zřídka, a to bych neskouzl. Opravdu, třeba kořínkové výhonky ve mně vzbuzují nechuť, jen co se na ně podívám (obzvláště teď z kraje jara nejsou příliš lahodné, ba naopak). Ale když se objevíš ty, mám pocit, jako bych se ocitl v sedmém nebi.

Těším se, až se večer setkáme a oslavíme příchod nového ročního období. Jen doufám, že mi taky letos nezpůsobíš nadváhu. Mám tě vážně moc rád.

S láskou a tlamou plných slin

medvěd.

Lasagne

Kamila Jančíková

Moje máma byla uznávaná kuchařka. Jelikož **jablko nepadá daleko od stromu**, rozhodla jsem se přihlásit do soutěže pro amatérské kuchaře. Bylo osm hodin večer a já se vydala do nedalekého supermarketu nakoupit potřebné suroviny. Zastavila jsem se u regálů se zlevněným zbožím. Jak všichni víme, **kdo šetří, má za tři**. Spokojeně jsem pokračovala v nákupu. „Vážení zákazníci, dovolujeme si vás upozornit, že prodejna v devět hodin zavírá. Využijte prosím pokladny k ukončení svého nákupu. Váš Albert,“ neslo se supermarketem.

Vzala jsem nohy na ramena a pospíchala k pokladně. „Snad jsem nic nezapomněla,“ povzdychla jsem si. Ne! Musím myslet pozitivně a **nemalovat čerta na zeď**. Přiložila jsem kartu k platebnímu terminálu a vydala se domů. Hosté přijdou zítra v poledne.

Abych všechno stihla, začala jsem s přípravou hlavního chodu. Uvařila jsem bešamel a nachystala ingredience na boloňskou omáčku. Vtom na mě padla únava. Jak se říká, **ráno bývá moudřejší večera**. Hotový bešamel jsem uložila do lednice a odebrala se do postele. Zítra mě čeká náročné dopoledne.

Je 9 hodin ráno a já zoufale hledám ve spíži těstovinové plátky potřebné k přípravě lasagní. Já jsem tušila, že jsem včera v supermarketu na něco zapomněla... **Práce kvapná, málo platná. Neházím ale flintu do žita** a hledám těstovinovou alternativu. Procházím internetové kuchařky. V jedné stojí: Pokud nemáte těstoviny typu lasagne, můžete si je sami připravit ... „**Dobrá rada nad zlato**,“ pomyslela jsem si. Na to mi už nezbývá čas! Ve spíži na polici, vzadu za jasmínovou rýží se schovávají těstoviny – vrtule. Použiji je! Hosté už jsou skoro za dveřmi. Lasagne byly hotové **za 5 minut 12**. Doufám, že soutěžící nebudou **soudit knihu jen podle obalu** a nedopadne to tak, že si budu muset **sníst to, co jsem si navařila**.

Povídka (přísloví)

Kamila Jančíková

Při pátku patnáctého potichoučku polehoučku peříčko popolétlo, přistálo pod platanem. Ptáčci prozpěvovali. Přiblížilo se poledne. Půvabná panna pod paží právě propašovala pestrobarevnou pentli. Přitom penízek pevně přitiskla pod palcem. Poté pospíchala pod přístřešek. Pachatelka protentokrát proklouzla.

Při pátku pětadvacátého parádila se panna. Před plesem převázala pentlí pevné prameny padající pod pás. Po panském plesu proměňovala se pro pohled prvního posléze posledního pána, pozapomenuta pozdravit, poděkovat. Ples patřil půvabné panně. Pobídnuta polkou, při přemrštěném pootočení, podtrhla přihlížejícímu pážeti pevnou púdu pod patami.

Pohrdavě pouze poupravila pentli, přičemž přehlížela padlé páže. Prchlivými pohyby potichu pokračovala pozdravit přihlížející přátele. Prvotní plán padl. Při pospíchání přehlédla past. Pán polil punčem podlahu. Plesk! Panna poníženě plave potokem punče. Pod podpatkem přilepená posmutnělá pentle.

Páže pomalu přikyvuje, přiskakuje, pomáhá ponaučené panně. Počalo právě přátelství.

Pýcha předchází pád

O dvou dobrých kamarádkách

(3 vylosovaná slova)

Aneta Němčanská a Kamila Jančíková

Byla jednou jedna **lžice**, a ta měla kamarádku **žehličku**. Lžice bydlela v kuchyni, žehlička v prádelně, a tak si každý týden posílaly **psaní**. V domě žila také starší paní, která jednou našla takové psaní na podlaze v kuchyni. Stálo tam:

Milá žehličko,

víš, jak jsi mi minule psala, že se k Tobě připalují různé nápisy a obrázky z oblečení? Musím si Ti taky postěžovat. Včera měla babička návštěvu – nejspíš její vnuk. Nejprve mě upustil na zem, a pak se mě dokonce pokoušel zohnout... No představ si to, vidět mě takto poničenou! To by mě už také nemuseli vůbec používat! A aby toho nebylo dost, tak mě ještě babička zapomněla ve dřezu se špinavou vodou. Doufám, že Tobě se daří lépe.

Zdraví Tě Tvoje lžice.

Babička nevěřila vlastním očím a hned se nad sebou zamyslela. Se lžicí a žehličkou od té doby zacházela lépe. Na žehličku se už nikdy nic nepřipálilo a na mytí lžice si babička od té doby dávala obzvlášť velký pozor.

Mlsná Anička

Dominika Babáčková

V jedné malé vesničce,
nedaleko města,
žije dívka Anička,
co ráda všechno z těsta.

Buchty: meruňkové, jahodové,
švestkové a rybízové.
Koláče i bublaninu
všechno slupne za vteřinu.

Co na nich má nejraději?
Že je dělá maminka.
Dobré buchty, vypečené,
všude samá rozinka.

Nerada mamince pomáhá,
celý den v postýlce pospává.
Maminka peče, vaří, cukrovinky zdobí,
Anička jen vzdychá, za zábavou chodí!

Až jednou mámě došla trpělivost,
„Aničko, válení v posteli už bylo dost,
pojď mi pomoci, vylez ven!“
Holka však leží a sténá jen.

Tu maminku napadlo:

„Však počkej si, Aničko,
zadělám já na buchty
a schovám je maličko.“

Anča pořád leží, tiše sténá,
cítí krásnou vůni z kuchyně.
Maminka zase něco peče.
Pro Aničku jediné.

Tiše vstane, nakukuje,
dobrotu však nevidí.
Pro lenochy buchty nejsou,
Anička se zastydí.

Pouklízí v celém domě,
všechnu práci zastane.
Za odměnu od maminky,
dobrou buchtu dostane.

(Bez práce nejsou koláče)

Nikol

Alžběta Jurasová

„Nezapomeň si s sebou vzít nějakou teplejší mikču nebo možná i bundu, venku je dnes zima,“ křikla maminka z kuchyně, ale Nikol jako by ji neslyšela, odchází za svojí kamarádkou Eliškou. Jsou na dnešek domluvené, že si naplánují společné vystoupení. Paní učitelka jim dovolila, aby na závěrečné školní besídce předvedly své taneční kreace, které však musí ještě domyslet a nacvičit. Před domem Nikol potká starší sestru: „Nikolo, seš normální takto jít ven? Budeš nemocná! Dej si zpátečku pro dlouhej rukáv. Teď jdu z venku a jsem jako psí čumák, a to mám na sobě sofčelku.“ „Co mám, nebo nemám oblečený, je moje věc. Tebe rozhodně poslouchat nebudu,“ odsekne Nikol, čímž sesterská konverzace skončí, a Nikol pokračuje v cestě.

„Jé, čau, Niki, není ti zima?“ zdraví Eliška. „Neblbni, mě hřeje mládí,“ odpoví Nikol a obě se rozesmějí. „Navíc se hned zahřejem, ne?“ doplňuje. „Jasně, s tím počítám, ale kdyby ti náhodou byla zima, řekni si. Můžeme jít k nám.“ Následující hodinu se holky věnují nacvičování sestavy. Chvilími však bylo Nikol opravdu zima, ale Elišce se o tom ani nezmínila. Sama byla naopak ráda, že mamku ani ségru neposlechla, protože takto se jí tancuje líp. Mikina by ji omezovala v pohybu a určitě by se pod ní zpotila. „Tak myslím, že to máme skvělý. V pondělí budou všichni koukat, jak válíme,“ zhodnotí hodinové snažení Nikol. „Už se na to těším,“ odpoví Eliška a rozloučí se.

Večer si musí každou chvíli utírat nos, ale svádí to na alergii. Po ránu ji dokonce bolí v krku a poprvé ji napadne, že by mohla být nemocná. Mamka ji doporučí zůstat doma a vyležet se, ale

Nikol o tom nechce ani slyšet, protože si musí sestavu s Eliškou před vystoupením ještě zkusit.

A jak to všechno dopadlo? V neděli se k rýmě a bolesti v krku přidala teplota, takže Nikol v pondělí do školy jít nemohla a žádné vystoupení se nekonalo.

Které přísloví text vysvětluje?

A) *Bez práce nejsou koláče*

B) *Komu není rady, tomu není pomoci*

Příspěvky

Klárka ráda sedávala u stolu ve svém pokoji. Četla si zajímavou knihu, učila se nebo si jen tak malovala. Stůl byl umístěný u okna. Když natáhla ruku a odhrnula záclonu, rovnou ze židle měla krásný výhled na celou ulici. Na stole ležela obvykle spousta věcí: lampička, pera, tužky, gumy, pastelky, různé sešity a učebnice. Klárka si tam postavila také vonnou svíčku a zapalovala si ji, když u stolu něco dlouho dělala. Na stolku obvykle nechyběla sklenice s vodou, kterou si tam Klárka nosila, aby nemusela často vstávat ze židle a přerušovat své soustředění.

Klárčina maminka ji nejednou opakovala: „Klárko, moc se mi nelíbí, že tady máš tu svíčku. Dej ji alespoň někam na poličku!“ Klárku však uklidňoval pohled na plamen. „Ale mamko, neboj se, vždyť jsem tady po celou dobu! A když budu odcházet, svíčku samozřejmě zhasnu.“

Bylo dopoledne a Klárka byla sama doma. Připravila si sklenici s vodou, zasedla ke stolu, zapálila svíčku a dala se do čtení. Příběh byl tak napínavý, že když zazvonil zvonek u dveří, celá sebou škubla. Za dveřmi stála poštovní doručovatelka. Přinesla balíček. Klárka s ní vše rychle vyřídila a šla pokračovat ve čtení. Když se však vrátila do pokoje, hrozně se vyděsila! Kousek záclony hoří od její vonné svíčky! Rychle, bez nějakého dlouhého přemýšlení, uchopila sklenici a polila záclonu vodou a tím pohromu zažehkala. Záclona se dostala ke svíčce asi kvůli průvanu, který způsobily otevřené dveře od pokoje zároveň s dveřmi od domu. „Maminka se bude jistě hrozně moc zlobit,“ napadlo hned Klárku. Když ale přišla z práce a viděla, jak je to Klárce líto, pokrčila jen rameny a povzdechla si: „Potvrdilo se, co se říká, Klárko,

tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne!“

Kdo nic nedělá, nic nezkazí.

Veronika Jandová
(Pracovní postup)

Nic se vám dnes nedaří? Pokazili jste, co jste mohli? Nevěšte hlavu. Mám pro vás skvělý recept, jak se dalších přešlapů vyvarovat.

Budeme potřebovat:

pohovku
v chladnějším počasí teplou deku
oblíbený nápoj a sklenici
přehrávač hudby

Postup:

Jako první se ujistíme, že na pohovce nikdo nesedí, případně ani neleží. Pokud ano, zadáme mu jakoukoli práci a budeme neústupní. Poté oznámíme rezervaci pohovky na celý zbytek dne. Poznámka k ženské populaci: pokud jste zimomřiví, bude namístě si opatřit deku. V dalším kroku si k pohovce připravíme velkou sklenici s nápojem. Volba teploty a obsahu pití je volitelná. Poslední krok není nijak náročný. V místě pohovky spustíme přehrávač s oblíbenou hudbou, zvolíme hlasitost dle citlivosti našich uší a už nám zbývá se jen pohodlně usadit, popíjet pití a nerušeně poslouchat.

Podle tohoto receptu provádějte aktivitu dvakrát týdně, za měsíc uvidíte skvělé výsledky. Pokud ne, doporučujeme aktivitu zvýšit o jednu dávku týdně.

Zrcadlo, učitelka, silnice, prázdniny

Tereza Pohanková, Barbora Špásová, Michaela Červínková, Veronika Jandová

Je krásný slunný den 31. srpna. Protože je konec prázdnin, paní učitelka Ivanka se ve škole připravuje na nový školní rok. Při kontrole třídy zjistila, že před prázdninami děti rozbily míčem zrcadlo. A tak zvedla telefon a ptá se: „Karle, Karle, mám takový problém. Prosím tě, nemohl bys zajet do Bauhausu pro nové zrcadlo?“ Školník Karel dělal chvíli drahoty, ale přesto se do obchodu vypravil, protože má pro paní učitelku slabost. Jenže, ejhle, brněnské silnice jsou rozkopené, a proto si až na poslední chvíli všiml velké díry. Dupl na brzdu. „To bylo o fous,“ zakřičel Karel a pokračoval v jízdě. O chvíli později dorazil ke škole, kde už na něj netrpělivě čekala Ivanka. Školník Karel vystoupil a povídá: „Tak su tady s tým špiblem.“ Ivanka pohlédla do kufru auta a zděsila se. Další zrcadlo bylo opět rozbité.

PŘÍSLOVÍ

Tereza Kaplanová

Petr pracuje jako manažer jedné nejmenované společnosti a v práci tráví dlouhé hodiny. „Ach, jsem tak unavený. Mám toho až nad hlavu. Ostatní už mají hotovo a já tu stále takhle otročím. Musím dodělat tohle a ještě támhleto. Ale už se mi nechce. No co, udělám to jindy, vždyť mi ta práce neuteče,“ pomyslel si a s tímto rozhodnutím odešel domů.

O několik dní později potkal Petra Honza, jeho dlouholetý kamarád a kolega z jiného oddělení. „Ahoj Petře, tak co? Jak ti dopadl ten projekt?“ zeptal se. „Ále, ani mi nemluv,“ odpověděl Petr, „projekt dopadl skvěle, ale kdybych ho ve středu udělal celý, nemusel jsem tu trávit celý víkend a dodělávat to, co jsem kvůli němu v týdnu nestihl...“

A ponaučení?

**(Co můžeš udělat dnes,
neodkládej na zítra)**

NIT, KNIHA, ZLOMENINA

Tereza Kaplanová, Iva Špinlerová, Veronika Vymazalová

„Au, mami!“ volal Karlík. Zlomenina ho tuze bolela a maminka, aby mu trochu ulevila, otevřela knihu a začala číst.

„Za devatero horami a devatero řekami žil chlapec, který se jmenoval Honza. Nebyl jako ostatní chlapci, kteří rádi běhali po venku, lezli po stromech a hráli fotbal. Honza rád vyšíval. Všichni ve vesnici se mu posmívali a nikdo se s ním nechtěl kamarádit. Jednoho dne se na návsi hrál fotbalový zápas, při kterém si Pavel roztrhl úplně nové kalhoty. To bylo nadělení! Báł se jít domů, protože mu maminka zakázala tyto kalhoty nosit na hřiště. Nevěděl, co má dělat... Z ničeho nic se však před ním objevil Honza s nití v ruce a kalhoty mu zašil. Od té doby už se mu nikdo neposmíval a před jeho dveřmi stále stáli lidé, aby jim jejich díry zalátal.“

Když maminka dočetla, zjistila, že Karlík už spokojeně spí.

Pan František Nejedlý a jeho tajuplný dopis

Kateřina Dudová, Karolína Pořízková, Šárka Pulkertová, Šárka Večeřová

Jednoho krásného rána si šel pan František Nejedlý jako obvykle vyzvednout denní tisk. Po otevření poštovní schránky se zarazil, neboť spatřil kromě obvyklých novin ještě něco jiného. Byl tam tajuplný dopis. „Od koho asi je?“ pomyslel si pan Nejedlý, „že by tajná ctitelka?“ Poté opatrně a pečlivě dopis otevřel, jako když chirurg operuje srdce. Z dopisu vypadl modrý lístek. Byla to inzerce žehličky značky superstraight galaxy 3000 pro W. Iluze o tajemné ctitelce se rozplynuly jako pára nad hrncem a stejně jako syčí papíňák, zasyčel dopis v krbových kamnech pana Nejedlého.

Markéta Holinková

Na úvod tohoto cvičení je potřeba děti uvést do kontextu:

Ve čtvrtek přišel našemu panu řediteli dopis od tatínka žáka, který navštěvuje čtvrtý ročník. Bohužel nepochopil, co se v něm vlastně píše. Pomůžete mu přijít na to, co tímto dopisem chtěl tatínek říci? Poznáte, jaké povolání tatínek asi vykonává?

Vážený pane řediteli,

přestože žijeme celá rodina pod jednou střechou, píši Vám já a ne manželka, jelikož mám vše z první ruky a navíc stále v živé paměti. Je obecně známo, že to máte již za pár, ale byl bych rád, abyste měl ve věci jasno.

Minulý týden jsem pocítil na vlastní kůži, co s sebou nese být otcem. Slavili jsme 80. narozeniny mé matky, i když je jí teprve 78. Možná se Vám to zdá trochu na pováženou, ale netřeba něco nechat náhodě. Manželka byla po celý den v jednom kole. To víte, sešla se nás celá hromada. Můj strýc dělal chytrého, ostatně jako vždy. Líčil matce v živých barvách koupi svého nového vozu. Bylo na ní ale vidět, že to pouští jedním uchem tam a druhým ven. Jeho žena, která mimochodem rovněž mnoho rozumu nepobrala, právě promlouvala mojí manželce do duše, když vtom se to stalo. Z vedlejšího pokoje se přivalila velká voda – náš syn, čímž

upoutal pozornost všech kromě strýce. Řítil se přes celý pokoj. Volaje máš tlusté sklo, zakopl o strýcovy papuče. Hned poté se ozvala rána jako z děla. Všichni přítomní měli oči navrch hlavy. Má matka chtěla zachovat jako jediná dekorum, a proto zvolala: „To je snad noční můra!“ Váza, kterou jsem dal manželce k 10. výročí naší svatby, byla na padrd. Syn však nehnul ani brvou a zvolal: „To byl parádní kousek! Ta dostala na frak!“ To víte, manželka to nesla těžce. Kalich její trpělivosti zřejmě přetekl. Při tom všem nezapomněla synovi připomenout, že za tento čin ponese zodpovědnost na svých bedrech.

Tak jsem Vám chtěl celou situaci osvětlit, abyste na naši rodinu nekoukal skrz prsty, že hocha doma bijeme. I když si myslím, že je škoda každé rány, která padne vedle, za tu bouli si tentokrát může synek sám. Čekal jsem, že se mu alespoň rozsvítí, ale to si asi musíme počkat na svatého Dindyho.

S přáním pěkných dnů prožitých s čistou hlavou

Eduard Novák.

Příběh se schovaným příslovím

Kristýna Ondráková

Pepa Pazdera přišel poměrně pozdě. Paní profesorka Pavla Pelikánová právě probírala přírodopis, popisovala prérijního psa. „Pepo, Pepo, pokaždé pozdě!“ „Promiňte, povím proč,“ pravil. „Po přehradě plul parník. Pojednou přišel příliv, parník přestal plout, pomalu se pohupoval, počal se převracet a potápět. Po palubě pobíhalo padesát pokřikujících pasažérů, panikařili, padali přes palubu. Přeskočil jsem pevný plot a plaval pro potápějíci. Pomocť připlaval plavčík Petr Pýcha. Policie pomáhala poskytnutím pádel. Pozor! První pasažér přestal pohybovat pažemi. Pohotově poskytuji první pomoc. Podél pláže přihlíželo plno poplašených pozorovatelů, povzbuzovali...“

„Pepo, Pepo, pěkně promyšlený příběh, přestaň podvádět,“ pravila přísně pohlížející profesorka, protože přesně poznala, proč Pepa přišel pozdě. Plácáš pěkné pošetilosti. Poplašený Pepa polekaně přemýšlel... Podaří se převézt paní profesorku Pelikánovou? Proč profesorka poznala padělaný příběh? „Přišlo psaní... Pepa předešlý večer přespříliš ponocoval,“ pronesl profesorka.

Poněvadž pendlovky probudily Pepu pozdě, procítl po poledni a promeškál pár předmětů. Pepa posmutněle přiznal porážku.

Lež má krátké nohy

Ponaučení: Povídejte pouze pravdu, protože platí pořekadlo:

(Lež má krátké nohy a daleko neuteče)

